

0817 – 17. august

Vårt samfunn skal være med Faderen og hans Sønn, Jesus Kristus. 1Joh 1: 3.

Dette er en stor, men skjult hemmelighet. Derfor kalles den også ofte for «det hemmelige samfunnet», men er like fullt en stor virkelighet. Det er opprettet allerede i Guds evighetsråd da menneskene ble skapt.

Apostelen sier: «Vi er Guds slekt». Så ble dette samfunnet med Gud oppløst ved syndefallet. Men et nytt og ennå herligere samfunn ble opprettet da Kristus ble menneske. I ham ble Gud og menneskene forenet i én person. Han skulle hete Immanuel, Gud med oss, Gud i vårt kjød. Og dermed er menneskene opphøyet til den ære og verdighet å få være en bolig for Gud og i samfunn med ham, ett legeme og en ånd med Herren.

Dette samfunnet begynner for den enkelte når en sønderknust ånd hungrer og tørster etter Herren og hans rettferdighet. Da er hjertets dør lukket opp. Og «da», sier Herren, «vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg». Brudgommen søker bruden, og bruden søker hen til ham –. Hvem skulle da kunne hindre en forening, et helt nytt samfunn?

Og Kristus sier han «skal bo» i en slik sjel. Å, hvem makter å tro noe så herlig? Det er jo alt for stort, og våre hjerter alt for små og trange. Fornuften roper: Nei, nei, dette er umulig! Men hva hjelper det. Dette er Herrens egen forunderlige rådslutning. Og han har selv sagt det. «Den som elsker meg», sier han, «han holder mitt ord. Og min Far skal elske ham, og vi skal komme til ham, og vi skal ha vår bolig hos ham».

Kan du ikke begripe at dette kan være mulig, så tenk bare på hvem den Herren er som sier dette. «For ham er ingen ting umulig». Hva er lettere for den Allmektige enn å gjøre det han selv vil! Og nå er det hans egen viljes rådslutning, og hans frie viljes gode velbehag at han vil gjenforene seg med menneskene, og bo og leve i sine barn på jorden.

I Joh 17, der Jesus taler med sin Far, sier han: «Jeg i dem og du i meg, for at de skal bli gjort fullkomment til ett». Ja, det står uttrykkelig slik. Kan det sies tydeligere? Og Paulus sier: «Dere er den levende Guds tempel. Som Gud har sagt: Jeg vil bo hos dem og vandre iblant dem». Det er gjennom denne inderlige forening vi «får del i guddommelig natur», som Peter sier. Dette er da det første som hører med i vårt samfunn med Faderen og hans sønn, Jesus Kristus.

Med denne forening følger dernest også at vi har del i all Kristi rikdom, i hans rike og hans skatter. Hele Guds evangelium forkynner om «vår Herre Jesu Kristi nåde, at da han var rik, ble han fattig for vår skyld, for at vi ved hans fattigdom skulle bli rike».

Han kom så visst ikke for sin egen skyld og ble menneske. Det skjedde jo bare for vår skyld. Skriften vitner så tydelig om dette: «Han som ikke kjente til synd, gjorde Gud til synd for oss, for at vi skulle bli Guds rettferdighet i ham».

Se for et dyrebart bytte! Han tar våre synder, – og gir oss sin rettferdighet! Bruden var fattig og tynget av skyld. Men brudgommen tar all hennes skyld, og gir henne all sin rikdom. Dette er jo hele evangeliets hovedinnhold.

Men så innebærer dette også at hver eneste en som nå tror på Kristus og blir forenet med ham, også i samme øyeblikk har del i alt dette som ble kjøpt til oss ved Jesu Kristi stedfortredergjerning: Hans lydighet, hans hellighet og rettferdighet. Vi blir tilregnet alt som skjedde gjennom hans lidelse og død. Alt blir så fullkomment vårt eget som om vi selv hadde gjort og vært og lidd alt det han gjorde og led.

Når en fattig synder begynner å hunge og tørste etter denne nåden, og med hjertets tro tar dette til seg, da er det hans. Da blir hele dette Kristi fullbrakte soningsverk skjenket og tilregnet ham, som hans eget verk og rettferdighet. Og det er dette han alle sitt livs dager skal trøste og rose seg av, mot sine daglige synder og mangler.

Men merk: Det er slett ikke nok at du vet dette og ofte har hørt det. Du må stanse opp overfor dette, studere det og ta det inn over deg, så hjertet ditt virkelig får trøst av det og for alvor kan si: Det er mitt! Da først gir det liv, og da først begynner et salig samfunn mellom bruden og brudgommen.

Å, for en underlig og dyp trøst når en med hjertets tro kan si: «Alt mitt er hans, og hans er mitt. Min synd er hans synd, min nød er hans nød. Men hans rettferdighet er min rettferdighet, hans lydighet er min lydighet, hans blod er min renhet, hans død mitt liv! Lovet være hans navn!

Mot min synd holder jeg fram hans rettferdighet, mot min kulde hans kjærlighet. Mot min svakhet hans styrke. Så sier jeg: Er jeg syndig, så er Kristus rettferdig. Er jeg kald, så er Kristus varm. Er jeg motløs og redd, så er Kristus slett ikke motløs. Han vet råd. Kort sagt: Alt mitt er hans, og hans er mitt».

Ja, slik er det han selv vil vi skal tro!